

8. mája 2012

**Chynoriensky luh a sedem chotárov
chynoriensky, nadlický, ostratický, trebašovský, žabokrecký, malobielický, veľkobielský,
partizánsky... vlastne ich bolo až osem**

Pozvánku na túto akciu som zverejnila dvakrát v Tempe. Napriek tomu nás prišlo len pätnásť. Z toho päť malých Rómov a päť seniorov, ktorí sa po hodine od nás oddelili.... Ale pekne po poriadku. Keď sme okolo jedenástej vystúpili v Chynoranoch z vlaku, prvou zastávkou bola zmrzlina. Mala som päť zverencov z Nábřežnej, tak som každému dopriala jednu dvojitú zmrzlinu. Druhou zastávkou bolo Národopisné múzeum a Pamätná izba Valentína Beniaka. Úplne náhodou bolo otvorené, tak nás veľmi ochotný pán pustil dnu. Ved' seniory z Partizánskeho ani nevedeli, že tu také niečo je (nečítajú Tempo). Deti a ostatní turisti tu boli v decembri minulého roka na Túlačke. Z múzea sme išli priamo do Chynorienského luhu, ktorý bol našim hlavným cieľom. Práve teraz, začiatkom mája je celý zakvitnutý cesnakom medvedím. Oproti iným rokom bol však cesnak už poloodkvitnutý a malý, zvädnutý. Na príčine je katastrofálne sucho a veľké horúčavy, ktoré začali už koncom apríla. Kráčali sme po uzučkom chodníku ako husi, keď mi ktosi na „chvoste“ oznámil, že piati seniory sa otočili a vrátili sa späť. Asi sa ich dotklo, keď som im žartom i vážne vyčítala, že taký krásny deň a oni o inšom nerozprávajú len o nízkej penzii, o nespravodlivom štáte a ešte horšej vláde... Pýtala som sa ich, prečo si kazia taký krásny deň nariekaním a nadávaním?

Prešli sme celou prírodnou rezerváciou a deti hádali, aké tam rastú stromy. Ukazovala som im miesta, kde sme pred piatimi rokmi odstraňovali kriky, aby sa semenáčky duba mohli ujať. Podarilo sa to z 8 len pri dvoch posledných duboch. Z luhu, ktorý hraničil s nadlickým chotárom, sme išli povedľa potoka cez poľnú cestu až do ostratického chotára. Za dedinou, v poli pri rieke Bebrave si Ostraticania postavili altánok s ohniskom. Veľmi dobre sa tu opekalo, deti sa mohli poumývať priamo v rieke. Do dediny sme išli vedľa futbalového ihriska, kde sme skočili na kofolu. Výčapníkom bolo jeden známy, ktorý deťom zadarmo ponúkol čapovanú vineu, ktorú vraj nikdy nepili. Na ihrisku si s dvomi veľkými chlapcami zahrli na chvíľu futbal. Nechcelo sa im od lopty odísť. V dedine sme si pozreli opravený obecný kaštieľ za milióny z eurofondov a prešli sme celú dedinou a na konci sme odbočili do Trebašoviec. Deťom sa moc šľapať nechcelo. Mrnčali, že chcú ísť do Partizánskeho autobusu. Akosi som sa zaťala. Prečo by som mala platiť aj za autobus, keď nám stačí prejsť len cez kopec. Do Trebašoviec sme ani nevkročili. Hneď za mostom sme odbočili na poľnú cestu. Tu sme počkali na deti, ktorých som parádne vyhrešila, lebo sa polievali pitnou vodou z fľaše a ostali bez vody. Nuž, teraz musíte vydržať smädni. Najviac oduť bol Nikolas. Aj som ho chápala, veľmi ho boleli päty. Asi mal zlú obuv, tenisky. Katka napríklad bola v bielej sukni a v balerínkach, ako keby išla na vystúpenie. Tiež vraj nemá tenisky. Deti sa ovlážili v potoku, ktorý zrovna nemal farbu a vôňu príťažlivú. Potom sa začali spolu s Emilom a Mariánom a Mirom hrať, kto koho trafi zelenými mirabelkami. Keďže sa už mali čím zabávať, cesta ich bavila. Prišli sme až k úpätiu žabokreckého kopca s vysokánskym poľovným posedom. Tak som im dovolila ísť len po jednom. Pri rozhladni bol maličký kruh trste, z ktorej vyletel – na moje veľké prekvapenie – kulík., taký zvláštny druh čajky. Za päť minút sme boli na ceste, ktorú sme už dôverne poznali z nočných pochodov vo hvezdárni. Partizánske nám ležalo pod nohami! O dvadsať minút sme sedeli v krčme v Malých Bieliciach pri parku, kde sa deti mohli dosýta vyšantiť na trampolíne zadarmo. Až tak zadarmo to však nebolo, lebo za fľašu viney, ktorú chceli, som zaplatila tri eurá! Potom sme pili už len vodu. Ledva som ich z trampolíny dostala dole. A že unavení? Ešte sme mali pred sebou dva kilometre na Nábřežnú. Po vale rieky sme išli okolo národného talianskeho cirkusu Mundial, ktorý tam práve staval šapitó a privázał zvieratá. V klietke chodilo päť tigrov a vonku, pred obrovským šapitó sa prechádzali koníky a vysokánska žirafa...

Ala